

El miracle

Un relat de: [Barcelona, t'estimo](#)

EL MIRACLE

1.

Agenollada a terra, l'Aniseta fregava el menjador amb aigua de lleixiu. Feia dies que se sentia marejada i havia de córrer a vomitar. Ara, eixugant-se el front amb una mà, pregava a la Mare de Déu que no hagués de tornar a anar a la comuna. Hauria de passar per davant de la cuina, on la Rita rentava les cassoles, i no volia despertar-li cap sospita. Però aquesta vegada una contracció violenta de l'estómac la va fer perbocar allà mateix.

Encara tenia la respiració entretallada quan va sentir darrere seu la veu de la Rita.

?Què et passa, Aniseta? Que no et trobes bé?

Ella va intentar sobreposar-se.

?Sí... -va dir amb un fil de veu.

?Doncs a mi em sembla que fa dies que no estàs bé, Aniseta -li va respondre la Rita, amb el seu to sempre comprensiu.

L'Aniseta va sentir que alguna cosa se li trencava a dintre i va esclatar en sanglots.

Aquell plor va confirmar a la Rita el que feia dies que es temia.

?Així que és això, eh, Aniseta? -va dir passant-se la mà pels cabells blancs, esglaiada-, que estàs embarassada

En aquell moment les campanes de Santa Maria del Mar tocaven les quatre de la tarda.

2.

A l'entrar a l'església l'Aniseta va tornar a sentir la mateixa sensació d'acolliment. Va passar per davant de les capelles dels sants i va anar a agenollar-se davant la Puríssima Concepció. Aquí la Mare de Déu ja devia estar embarassada, i això la reconfortava. Qui més podria entendre-la, en aquells moments?

La Puríssima Concepció estava envoltada d'àngels i estrelles. Era sota una corona, amb les mans entrelaçades en forma de prec i amb els peus descansant sobre la bola del món. Amb un dels seus peus delicats esclafava la serp del pecat. Portava, també, al voltant dels cabells, una corona de petites estrelles. L'Aniseta es va tornar a entendre per tota l'harmonia i devoció que expressava el seu rostre. Sabia que, encara que gairebé tothom la condemnaria, la Puríssima no la condemnava, sinó que la comprenia i li donava forces. Però l'Aniseta necessitava més que això, i per aquest motiu venia cada dia, quan les feines a l'Hostal de la Sort ja havien minvat, a demanar-li un miracle.

Amb les mans tapant-se la cara, li pregava que li oferís els mitjans que li permetessin anar a buscar el pare del seu fill, allà a Grècia, d'on havia arribat amb un vaixell mercant i on se n'havia entornat com un colom que aixeca el vol.

L'Aniseta, sola a Barcelona, amb el seu pare treballant a una vila forastera, filla d'un poble on, si hi tornava, tothom la miraria com una empestada, sabia que no tenia cap més sortida. Per això s'imaginava que en un racó del carrer, a sota del coixí, dins d'un calaix de la tauleta, trobaria els diners que li calien per poder embarcar-se. I estava gairebé segura que la Mare de Déu li concediria aquest miracle.

3.

Abans de marxar de l'església es va acostar a l'espalmatòria i, en el moment que encenia un ciri, va veure un home que la mirava com si l'esperés. Ella, temerosa, va lliurar l'almoina a la guardiola i es va tornar a mirar l'home per veure si el coneixia. Però no l'havia vist mai.

Va senyar-se amb rapidesa i va sortir per la porta lateral del carrer Santa Maria. Aleshores es va adonar que l'home la seguia.

Va travessar sufocada la placeta del Fossar i va córrer cap al carreró del Malcuinat. El cor li anava molt de pressa. Què li devia voler, aquell home? L'havia espantada la seva manera d'actuar, aquell sigil, com si volgués fer alguna cosa dolenta. Es va amagar una estona dins d'un portal, i després, en comptes de desfer el camí, va fer la volta per la plaça de les Olles per arribar a l'Hostal de la Sort.

4.

?Com és que has trigat tant? -li va preguntar la Rita.
?És que m'ha seguit un home
?Valga'm Déu! I el coneixies?
?No, no l'havia vist mai.
?Jo estava amoïnada per tu, perquè no fessis un disbarat.
?Quin disbarat? -va preguntar l'Aniseta, sobresaltada.
?No sé... que no et volguessis tirar al mar, o alguna altra bestiesa.
?Només he anat a resar. No sé qui podria ajudar-me, si no és la Mare de Déu.
?Però, criatura! Que jove que ets! -va dir la Rita, sacsejant el cap-. Mira, demà aniré a ca l'herbolari a buscar unes herbes remeieres per veure si t'ho fan anar tot avall.
L'Aniseta va obrir uns ulls com taronges. A ella no se li havia acudit ni per un moment canviar el seu estat.
?Però si només necessito arribar a Grècia, Rita. Això és tot el que li demano a la Mare de Déu.
?Has escrit al teu pare?
?No. El mataria del disgust. I al poble no hi puc tornar, Rita
?Ja has pensat que si aquí saben com estàs et faran fora al moment? -li va preguntar, preocupada-. Tu pensa't això de les herbes.
L'Aniseta va sentir com les llàgrimes li pujaven als ulls.

5.

El cabàs dels ous pesava i l'Aniseta el portava amb molta cura, fent via pel passeig del Born. La sirena d'un vaixell va xiular al port i a ella se li va fer un nus al coll al pensar en el matí que l'Alexis havia marxat de l'Hostal de la Sort per tornar a Grècia. L'únic lligam que tenia amb ell era l'adreça d'un pot de fruita confitada que li havia regalat, amb unes lletres incomprendibles. Intentava esbrinar on hi posava Atenes, però li era impossible. I ara ella només pensava en arribar a Atenes i mostrar a la gent d'allà aquella etiqueta, amb el nom i l'adreça de l'empresa que confitava fruita dolça i n'anava a vendre a Barcelona, i pensava que tothom sabia donar-li raó del seu xicot. I llavors va recordar el primer dia que l'Alexis se li va acostar al Pla de Palau, tan somrient i feliç, i per tota salutació li va descordar, entremaliat, el llaç del davantal. I després, sense deixar de somriure, havia agafat una pinya mig oberta de terra i havia anat fent caure els pinyons i els havia anat trencant per a ella. I a la nit l'havia esperada dalt l'escala, amb una dolçor i una fermesa que l'havien deixada sense alè i, sense saber com, ella mateixa havia anat lliscant cap a la seva habitació. És així com se li havia presentat l'àngel a la Mare de Déu?, es preguntava l'Aniseta.

6.

De matí, quan van sortir de l'Hostal de la Sort amb la portadora de la llet, la Rita es va senyar.
?Mare de Déu! -va dir a l'Aniseta-. Tu aquí no n'has tinguda gaire, de sort.
I l'Aniseta va pensar en el matí que havia arribat acompanyada pel seu pare i en com li havia agradat el barri tan bon punt el carro havia girat pel carrer Argenteria. I jo viuré aquí?, va pensar, incrèdula de la seva sort. Però el que necessitava era un miracle.
Al passar davant de l'abeurador, l'Aniseta es va parar en sec.
?Què et passa? -li va preguntar la Rita.
?Veus aquest home del carro?
?Sí. És l'encarregat de can Miralles.
?Així, el coneixes? -va fer l'Aniseta, blanca com el paper.
?Ja t'ho he dit. Què passa?
?Que aquest és l'home que em va seguir al sortir de l'església.
?Doncs així, potser només volia dir-te alguna cosa.
?Qui són, els de can Miralles?
?Són una gent molt rica. Fan comerç amb Amèrica. Viuen al carrer de la Princesa -li va respondre la Rita.
L'Aniseta es va quedar preguntant-se què era el que aquell home devia voler aquella nit.

7.

L'Aniseta ja tenia tots dos càntirs plens. A aquella hora tan matinera les botigues encara eren tancades, però les dones ja escombraven el carrer i els carros feia estona que circulaven camí del Born. Quan era a punt d'agafar els càntirs, va sentir per darrere un home que li parlava.

?Bon dia, noia. No t'espantis...

L'Aniseta es va girar d'una revolada. Davant seu tenia l'home que l'havia seguida.

?Què mana? -li va preguntar ella, reticent.

?La senyora Eulàlia de can Miralles m'ha manat que et faci arribar aquesta lletra -va dir, tot allargant-li un sobre.

?A mi? -va preguntar l'Aniseta, desconcertada, agafant la lletra.

?Sí, a tu. Ara l'únic que cal és que la contestis i que la resposta me la tornis a mi mateix.

?Però si no sé què hi diu -va fer l'Aniseta.

?No hi fa res. Ja la llegiràs. I la contesta, quan et sembla que me la pots donar?

?Per escrit o de paraula? -va preguntar.

?Per escrit, és clar.

L'Aniseta, tot i que no sabia de què anava d'allò, comprenia molt bé el que aquell home li demanava.

?Li puc donar demà mateix, si li va bé.

?Demà? De primera -va respondre ell-. I a quin lloc et busco?

A l'Aniseta li va venir una inspiració.

?Passi per l'església de Santa Maria del Pi quan ja hagin tocat les nou, i esperi'm a la porta principal -va dir, pensant que així res no interrompria el seu prec a la Puríssima.

?Quedem entesos, doncs -va dir aquell home, girant-se per marxar.

L'Aniseta es va posar la lletra a la butxaca del davantal. Les ganes que tenia de saber què hi deia semblava que li cremessin.

8.

L'Aniseta es va asseure al llit i, després de desplegar la lletra, va començar a llegir.

Benvolguda Aniseta,

He sabut a través de la nostra cuinera, que té amistat amb la Roseta del peix, del teu mateix poble, que es veu que és qui et va recomanar per fer de minyona a l'Hostal de la Sort, que ets filla d'en Joan Boix, de la Terra Alta. Vaig conèixer el teu pare quan feia de carreter a casa nostra, més de trenta anys enrere. Llavors vivíem a Sants, on teníem la farinera. Tots dos érem molt joves, i ell va haver de tornar al poble quan va morir el teu avi. Des de llavors que no n'he sabut res més.

Jo fa poc que m'he quedat viuda i d

es d'aleshores he pensat sovint en el teu pare, encara que no tinc coneixement d'on es troba ni quina és la seva situació.

La casualitat ha fet que sabés que tu eres servint aquí a la Ribera, i és per això que t'escric, per veure si em podries dir si està bé i si em podries facilitar la seva adreça.

I pel que fa a tu, si es dóna el cas que hakis de menester alguna cosa, només cal que m'ho demanis.

Espero la teva resposta i et prego discreció.

Senyora Eulàlia

En acabat de llegir l'Aniseta estava confusa. No sabia cap on encaminar els seus pensaments, però, enmig del desconcert que sentia semblava que hi brillés una llumeta que s'anava encenent. Va ajuntar les mans i va demanar ferventment a la Puríssima que l'ajudés a veure-hi clar.

9.

Era negra nit quan les campanes de Santa Maria del Mar van tocar dos quarts de cinc. L'Aniseta es va asseure al llit, va encendre la bombeta i va començar a redactar la resposta.

Senyora Eulàlia,

El meu pare es troba en bones condicions de salut, gràcies a Déu. Fa mig any que va marxar del poble després de dues males anyades seguides, i ara es troba treballant en una empresa de sal del Delta de l'Ebre. Va ser quan jo, per mitjà de la Roseta, em vaig llogar a l'Hostal de la Sort.

La meva mare fa vuit anys que va morir i jo sóc filla única. Així, el meu pare és vidu. Més avall li escric les seves senyes, tant del Delta com de casa, a Riba-roja.

Pel que fa a mi, m'urgeix embarcar-me cap a Atenes en el primer vaixell que s'hi dirigeixi. És per això que li demano si em pot fer arribar el bitllet pel passatge, ja que això és tot el que necessito.

Li prego que, en cas que pugui ajudar-me, el seu encarregat vingui a lliurar-me aquest bitllet, el vespre que convingui, a la capella de la Puríssima Concepció de Santa Maria del Mar, un cop tocades les nou. A aquesta hora sempre em trobo allà resant, en companyia de la Mare de Déu.

Moltes gràcies
Aniseta Boix

L'Aniseta es va fer creus de la seva pròpia gosadia, però sentia que al seu costat hi havia la Puríssima i que era ella mateixa qui l'empenyia a escriure allò.

10.

L'encarregat de can Miralles la tornava a esperar davant la capella de Sant Magí. Havien passat tres dies d'angoixa, i ara mateix no sabia la resposta que li portava aquell home, però l'Aniseta, agenollada davant de la puríssima, li pregava amb fervor que no la deixés de la mà i fes possible aquell miracle. Va anar a fer un petó als peus de la imatge i va fer un gest a l'home perquè se li acostés. Volia rebre la resposta davant la Mare de Déu.

L'home va caminar cap a ella i, tan bon punt hi va ser davant, li va donar un sobre.

?Bona nit tinguis -li va dir, i seguidament es va encaminar cap a la porta.

L'Aniseta es va quedar amb el sobre a la mà. Va tornar a agenollar-se i, davant la imatge de la Puríssima, el va obrir de pressa. No podia aguantar el neguit de saber cap on s'inclinaria el seu destí.

I davant la llum que traspuava la imatge, amb un tremolor que li va sacsejar el cor, es va trobar a la mà amb un bitllet blau que era el seu salconduit per a Atenes. Dins el sobre hi havia també una petita nota, on hi deia: "No deixis de demanar-me ajuda, et trobis on et trobis. Senyora Eulàlia".

L'allau de sensacions que la van envair li van fer esclatar el plor, i per entremig de les llàgrimes va veure el rostre serè de la Puríssima, que l'embolcallava amb la seva infinita bondat.

11.

?Afanya't, que encara perdràs el vaixell -la va apressar la Rita, carregant la maleta.

Però l'Aniseta, ara que se n'anava, s'ho volia mirar tot. Tenia un pessic al cor per tota la incertesa del futur, però caminava lenta, dient adéu als carrers i al cel, i al tràfec viu d'aquell bari que havia sigut tan seu. L'església de Santa Maria del Mar era tancada, però el seu pensament va córrer a l'altar de la Puríssima, que havia estat en tot moment al seu costat, fins al punt de fer aquell miracle.

I llavors va mirar la Rita, que caminava preocupada per ella, i va adonar-se del cor tan gran d'aquella dona.

I de cop ja eren al port, amb tot el tràfec i la confusió de carretons i crits, i homes, i carros, i maletes, i al fons els vaixells, grossos com baluernes.

?Vostès, senyores, on van? -els va cridar un home.

?A Atenes -va respondre l'Aniseta, estrenyent el bitllet.

?Doncs és aquest vaixell. Vinga amunt -va dir l'home encaminant-les cap a una passarel·la.

L'Aniseta es va abraçar a la Rita.

?Au, dona, vinga, ja ho tens tot? -va dir la Rita, emocionada, empenyent-la cap al vaixell.

L'Aniseta va pujar per la passarel·la i, quan va saltar dins del vaixell, va pensar en l'Alexis i va palpar dins la butxaca de l'abric l'etiqueta del pot de confitura, com si fos un talismà. Després es va posar la mà a la panxa i va pensar que quan naixés el seu fill tornaria a la capella de la Puríssima Concepció de Santa Maria del Mar perquè el beneís i no li passés mai res de mal.

I aleshores va adonar-se que la imatge de la Mare de Déu restava dins l'església com una penyora per tornar a Barcelona, que tant s'estimava.